

ΑΛΛΟΝ ΑΝΤ' ΑΛΛΟΥ

Ο κύριος Αργύρης μετά προφρανούς σπουδής διέρρηξε τὸν φάκελλον τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηνῶν μὲ τὴν ἐπιγραφήν :

Κύριος

*Αργύρην Καλότυχον
πρώην ὄποψήριον δήμαρχον.*

Εἰς ***

εἶτα μορφάζων ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ἀκρον τῆς σεβαστῆς ρινός του ἐπιληψίμου καλαισθησίας διόπτρας καὶ συγκεκινημένος ἀνέγνω :

Ἐτ Αθήναις τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1889.

Αγαπητέ μου Κουμπάρε,

Ἐλασσον τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ ἔχαρην μεγάλως διὰ τὴν καλήν σου ὑγείαν, ἐὰν ἔρωτᾶς καὶ δι' ἡμᾶς χάριτι θεῖα ὑγιαίνομεν. Διὰ τῆς παρούσης μου ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγέλω τὴν εὐχάριστον εἰδῆσιν τῶν γάμων τοῦ Κωνσταντίνου μας, οἱ ὅποιοι θὰ γίνονται τὰ μέσα τῆς ἔρχομένης ἑδομάδος. Δὲν ἡμιπορεῖς νὰ φαντασθῆς εἰς τὶς ἀνησυχίας εύρισκεμένα καὶ τὶς προετοιμασίας που κάμνει ἡ Κουμπάρα Νὰ ησσε ἐδῶ τὶ διασκέδασι θὰ ἔκαναμε! Ἐπίσης ἔρχομαι νὰ σὲ πληροφορήσω, διὰ τὴν ἔργασία ἐκείνη ἐτελείωσεν, ὅπως θέλειν ὁ Θεός καὶ διὰ τὰ κατόπουλα τὰ ἔδωκα εἰς τὸν φίλον . . .

Μὴ ἔχων ἔτερον σὲ ἀσπάζομαι

*Ο Κουμπάρος σου
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΝΑΠΟΔΟΣ.*

— "Αν θὰ πάω; Καὶ θέλει 'ρώτημα; έφιθύρισεν ὁ κύριος Αργύρης τοποθετῶν τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ θηλακίου του. Γεὰ νὰ μὴ πάω στὴν ἐνηλικίωσι ἔχασα τὸ παράσημο καὶ τόσαις περιποιήσεις ἀπὸ τὸν βασιλέα. "Αν μοῦ τὴν ἔρτιασες πέρισσον κύριος Δήμαρχος, 'φέτος δὲν μὲ γελάει.. κατεργάρη!.. στῆς 18 Οκτωβρίου!.. Μὲ τὰ ψέματα μοῦ 'πήρες τὴν δημαρχία γιὰ πέντε ψήφους... καὶ τὸ παράσημο, ἀλλὰ τώρα δὲς εἶνε καλλὰ δι Κουμπάρος μου, δι κύριος Αντώνης, 'ποῦ ἔκανε δύπως τοῦ εἴπα καὶ μὲ εἰδοποίησεν ἔγκαίρως ... Αὐτὸς ἔζειρε καλλίτερα ἀπὸ καθεὶς ἔνα... Τί διάβολο! Εἶνε δι ἀρχικότερος ὑπογραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν...

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μονολόγου τούτου — οὗτινος τὴν συνέχειαν δὲν κρίνομεν πολὺ ἐπωφελῆ νὰ παραθέσωμεν εἰς ψυχχαγγίαν τοῦ ἀναγνώστου — ὁ κύριος Αργύρης ἤρξατο διευθετῶν τὰ ἐνδύματά του καὶ τὴν ἐπομένην, διότι δι κατέρρει, ἀνεγκάρησεν ἀποκομίζων τὰς πενιχρὰς ἀποσκευάς του, τρίχη τέσσαρας «κοτόπουλα» καὶ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάριτας τὰς μειδιάματα τῶν συγχωρικῶν του.

*

Ο κύριος Αργύρης δὲν ἤρχετο τὸ πρῶτον ἥδη εἰς Αθήνας, πρᾶγμα τὸ ὅποιον περιέβαλλε διὰ πολλῆς αἰγλῆς τὸ ὄνομά του ἐν τῇ κωμοπόλει ἡς ἐπεδείωξε τὸ δημοτικὸν ἀξιώματα. Ἐγνώριζε λοιπὸν καλῶς τὸν οἶκον τοῦ ἐπιφρανοῦς του Κουμπάρου καὶ, εὐθὺς δι' ἐπάτησε τὸ κονισσαλέον ἔδαφος τῆς πρωτευόστης, διηγήθη ἐκεῖ μετὰ ταχύτητος, εἰς τὴν ὅποιαν δυσκόλως ἥδυνατο ν' ἀνταποκριθῇ δι κομίζων τὰς ἀποσκευάς του ἀχθοφόρος.

Τώρα βεβαίως, ἀγαπητέ μοι ἀναγνῶστα, δὲν θὰ περιμένης τὴν περιγραφὴν τῆς ἴσογείου οίκειας του κ. Αναπόδου, ἀλλὰ ἀναμφισβόλως θὰ μὲ χαρακτηρίσῃς δι' ἔρωτῶν στερούμενον καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀνατροφῆς, ἐὰν δὲν σοῦ παρουσιάσω τὸν κ. Αναπόδον μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Λοιπόν σοῦ συνιστῶ ἐξ ἀρχότητος πρὸς τὸ ωραῖον φύλον πρῶτον τὴν κυρίαν Αναπόδου, μετερχομένην οἰκισκὴ ἔργα . . . καὶ πάντα τὰ μέσα, δύπως συνδιαλλάξῃ τὴν καλαισθησίαν μετὰ τοῦ προσώπου της καὶ τῶν τεραστίων διαστάσεων τοῦ σώματός της. Δεύτερον σοῦ συνιστῶ τὸν κ. Αναπόδον, ἔργατικώτατον ὑπάλληλον, βραχύσωμεν καὶ ἰσχνὸν δι' ὧν λευτὴν διαρκεῖ, ἔντι πολιτευόμενον. Μετὰ τούτους σοῦ παρουσιάζω τὸν κ. Κωνσταντίνον,

εἰκοσατῇ νέον, υἱὸν τοῦ ἐπεράστου ζεύγους τῶν Αναπόδων καὶ ἐμποροῦ πάλληλον, πεπροικισμένον δι' ὅλης τῆς εὐγλωττίας τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ ὄνειροπολοῦντα τὴν σύστασιν ἰδίου καταστήματος ψιλικῶν μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου του. Περὶ ὑπηρετῶν οὐδεὶς λόγος. • Πάντες ἐν τῷ οἴκῳ του κ. Αναπόδου ἥσθιαν τὰς δυνάμεις των ἀρκούντων ἴσχυράς, ώστε νὰ τρώγωσι τὸν ἀρπάτον ἐν ἰδρωτι τοῦ προσώπου των. Ἐὰν θέλης σοῦ συνιστῶ, ώς ἐκ περισσοῦ, τὸν Ποσειδῶνα, μικρὸν κοντά, τοῦ ὅποιου τὸ τρίχωμα οὐδέποτε ἥλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ σάπωνος καὶ οὔτινος δι στόμαχος — ἴσχυρότερος καὶ τοῦ στρουθοκαμήλου — ἐνέβαλεν εἰς ἀνησυχίαν τὴν Αστυνομίαν, διότι εἶχεν ἀποδείξει τετραγωνικῶς, δι τὸ ἐπεπτώτερον πρᾶγμα δι' αὐτὸν ἥτο ή στρυχίνην.

*

Αἱ ὄξειδαι καὶ παρχτεταμέναι ὑλακαὶ τοῦ νεωτέρου τούτου Κερβέρου τῆς οίκειας Αναπόδου ἥσταν τὸ πρῶτον «καλῶς δωρίσει», ὅπερ ἀπηνθύνετο πρὸς τὸν κ. Καλότυχον, μόλις πατήσαντα τὴν αὐλειον θύραν.

— Σκασμὸς βρωμόσκυλο, ἀκούεται μία φωνὴ ἐκ τοῦ μαγειρείου καὶ φρίνεται ἐν τῷ παραθύρῳ ἡ μορφὴ τῆς κ. Αναπόδου θελούσης νὰ ἰδῃ ποτὸς εἶνε δύσμοιρος ἐκεῖνος ἐπισκέπτης, διτις ἐνέβαλεν εἰς τοιοῦτον πειρασμὸν τὰ φωνητικὰ ὅργανα τοῦ Ποσειδῶνος.

Τί ἀπροσδόκητος χαρά!

— Μπρέ, καλῶς δωρίσει! Κουμπάρε καλῶς δωρίσει... ἀνακράζει ἔκπληκτος ἡ κ. Αναπόδου καὶ σπεύδει ἐγκαταλιποῦσα τὸ περάθυρον νὰ ὑποδεχθῇ τὸν κύριο Αργύρην καὶ νὰ καθησθῇ τὸν ὑλακτοῦντα ἀκόμη ψηρυπνον φύλακα.

— Ο κύριος Αργύρης, ως ἥτο ἐπόμενον, ὀδηγήθη εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ πᾶσας ἔργασίαν ἐν τῷ μαγειρείῳ διεκόπη.

— Δὲν ξέρεις, Κουμπάρε, ἐξηκολούθησε περιχαρής η οίκοδεσποινα διευθετοῦσα τὰς χειρίδας της, αἴτινες, ἔνεκα τῆς ἐν τῷ μαγειρείῳ υπηρεσίας, τολμηρῶς ἐπεδείκνυον ἐπιληψίμου λευκότητος βραχίονας, δὲν ξέρεις πόσο θὰ χαρῇ ο Αντώνης σταν θὰ σὲ 'δῃ ...

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα;

— Θὰ εἶνε στὸ γραφεῖο, μὰ κοντένει ή ωρὰ ποῦ θέρθῃ... Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλλήθεια ποτὲ δὲν ἐλπίζεις νὰ μὰς τιμήσῃς...

— Μπά! ἥτο δυνατόν νὰ μὴν ἔλθω; Καὶ ἂμα δὲν ἔλθω ἐγὼ τότε ποιός θὰ ἔλθῃ ;

— Σωστό! ἀνέκριξεν ὑπόμειδιῶσαν ἡ κ. Αναπόδου, ἐνφειδεῖ τὸν κύριο Αργύρη διεχύθη ἀπλετος εὐχαριστησίας, ἀροῦ ἀνεγνωρίζετο δι' ἔρωτος παρουσίας του.

— Οταν ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ Κουμπάρου, ἐξηκολούθησε, νὰ σοῦ πῶ, στὴν ἀρχῇ δὲν τὸ πίστευ, γιατὶ εἶχε μάθει πῶς οι γάμοι θὰ γίνονται στὰ τέλη τοῦ Οκτωβρίου, ἀλλά, τὶ διάβολο! εἶπε, αὐτὸς θὰ ξέρει καλλίτερα ἀπὸ καθένα καὶ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ χωριό...

— Στὴν ἀρχὴ ἔτος ἥθελε ή νύρη, μὰς ὑστερεῖ, εἶπανε, μιὰς ἔννοιας νὰ 'γγῃ ποῦ θὰ 'γγῃ καὶ...

— Καὶ ἔχουνε προετοιμασίας πολλαῖς κάνει;

— Ού! ποῦ νὰ ἰδῃς! ἀλλο νὰ σοῦ τὴν πῶ καὶ μάτια σου . . . Τὰ προικικά ἔνα κ' ἔνα . . . δικιαζούνται καὶ χρυσφρικό . . .

— Ε, μὰ τέτοιας νύρη καὶ μὲ τέτοιους συγγενεῖς !.. Καὶ τὴν ἔρεις δὲν διδοῖς δὲν δελφός της;

— Βέβαια. "Ενας νέος ως ἐκεῖ πάνω... ωραῖος... ψηλός..."

— Θὰ ἥλθε μὲ ἀκολουθία καὶ θὰ τοῦ κάννατε ὑποδοχή, ποῦ φαντάζομαι !!!...

— Τὶ λέει, τὸ μακρὸν τοῦ Αντώνη πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χερά του, ποῦ κάνναμε ἔνα τέτοιο συγγενή.

— Αὐτός, κύριος Κουμπάρε μου εἶνε ...

- Τὸ ξέρω, δὲ οὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας.
- Ποιὸς οὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας; Τί λέσ, κύριο Κουμπάρε; Εἶναι γραμματεὺς τῆς ἐφορείας . . .
- Μὰ γεὰ ποῖον λέσ τώρα;
- Γιὰ τὸν κουνιάδο μας τὸν κ. Ἀλέξανδρο, τὸν ἀδελφὸν τῆς Μαρίας, ποῦ θὰ τὴν πάρη ὁ Κώστας μας.
- Θὰ παντρέψετε τὸν Κώστα σας καὶ γε' αὐτοὺς τοὺς γάμους μου ἔγραψε ὁ Κουμπάρος; Βρέ διαβολε! Ἐγώ ἐνόμιζα πῶς θὰ γίνουν οἱ γάμοι τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Διαδόχου καὶ ἔτρεξα γεὰ νὰ μὴ μὲ προλάβῃ ὁ Δήμαρχος καὶ πάρη ἀλλο παράσημο καὶ . . .
- Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τελειώσῃ, ὅπότε ἀκούεται τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Ἀντώνιος κρατῶν δέσμην ἑγγράφων καὶ ἐν ρινόμακτρον πλήρες ὄψωνίων.

*
* *

Μετὰ τὰς ἀναποφεύκτους εἰς τοιαύτας περιστάσεις διαχύσεις ἔκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τοὺς γέλωτας, τοὺς ὄποιους ἔκαμψαν εἰς βάρος τοῦ κ. Καλοτύχου ἐπὶ τῷ παθήματι του. Τὰ δύνειρα τῶν βασιλικῶν περιποιήσεων διελύθησαν καὶ ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Δήμαρχος τοῦ χωρίου του δὲν ἔτο κακεντρεχῆς

δύσον τὸν ἐφαντάζετο. 'Ο κύριος Ἀργύρης ἔζητησε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, ἀλλ' ὁ κ. Ἀνάποδος ἐδήλωσεν, ὅτι θὰ τὸ ἐθέωρει μεγάλην προσβολήν, ἐὰν δὲν ἐκάθητο δύο ἡμέρας ἀκόμη, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους τοῦ πεφιλημένου υἱοῦ του, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Τὴν ἐπομένην τῶν γάμων ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας:

«Χθὲς ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύλιῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Κωνσταντίνου Ἀναπόδου, υἱοῦ τῆς γνωστῆς ἐνταῦθα οἰκογενείας μετὰ τῆς εὗ γημένης δεσποινίδος Μαρίας Κουκουδάκη, ἀνεψιᾶς τοῦ λαβόντος μέρος εἰς τὴν Θεσσαλίκην ἐπανάτασιν Ἀνδρέου Κουκουδάκη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρῆν καὶ ὁ κ. Ἀργύρης Καλότυχος πρόφην ὑποψήφιος δήμαρχος τοῦ χωρίου *** ἐπὶ τούτῳ ἀφιέρωνος».

Τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ ἀπαραιτήτου αὐτοῦ εἰς πάντα γάμουν διαφόρου, λέγεται, ὅτι προεκάλεσεν διδύος κ. Καλότυχος, ἵνα ἔξιλεωθῇ ἀπέναντι τῶν συγχωρικῶν του. Κατὰ πόσον τὸ ἐπέτυχε δὲν γνωρίζομεν, ἐμάθομεν δημοσίᾳ μετὰ θετικότητος, ὅτι δικαίως διέδωκε χαριεκάκως τὸ πάθημα τοῦ κύριος Ἀργύρης καὶ ἔκτοτε ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσι μειδιώντες κύριον Ἀργύρην ... Κακότυχον.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΖΟΥΛΑΚΟΣ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

Μηδεὶς θαυμάσῃ ὅτι ἐν τοῖς «Ἐκλεκτοῖς Μυθιστορήμασιν», ὃν δὲ σκοπὸς προδήλως ὑπὸ τοῦ τίτλου αὐτῶν ἐμφαίνεται, δημοσιεύεται γεγονός ἀληθές, ἴστορικόν, οἷον τὸ ἐπόμενον. Καὶ τί ἀλλο εἴναι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ἢ μυθιστορία, καὶ μάλιστα μυθιστορία ὑπερακοντίζουσα πολλάκις εἰς βαθύδιον ἀπίστευτον καὶ τῆς τολμηροτέρας φαντασίας τὰ ἀελλώδη ἀλματα; Ἀληθῶς, ἀν ἔγραφετο ὁ βίος καὶ τοῦ ἀσημοτέρου τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ μέχρι τοῦ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἰδόντος βρέφους, θὰ ἔβλεπομεν ἐν ἑκάστη τῶν πολυκριθμῶν αὐτοῦ σελίδων τοσαύτην πληθὺν παραδέξων καὶ δραματικῶν γεγονότων, ὥστε καὶ ἡ ζωηροτέρα φαντασία τοῦ μυθιστορικωτέρου τῶν μυθιστοριογράφων θὰ ὠχρία οἰκτρῶς πρὸ τῆς ξηρᾶς ἀφηγήσεως μόνης τῆς πραγματικότητος. Καὶ δύμως κινούμεθα καὶ συγκινούμεθα καὶ δακρύομεν ἀναγινώσκοντες τὰς τύχας ἀνυπάρκτου ἥρωος ἢ ἥρωΐδος, ἐν φόλως ἀνάλγητοι καὶ ἀδιάφοροι ἀντιπαρορχόμεθα, δις δὲ Λευκήτης τῆς Ἱεράχω, πρὸ τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ἀτινα, ἀν ἐδραματοποιοῦντο ἢ καὶ περιεγράφοντο διοικαλήθως ὑπὸ ἐμπείρου δραματικοῦ ἢ συγγραφέως, θὰ κατεκλύζετο τὸ θέατρον ὑπὸ τῶν δακρύων τῶν θεατῶν καὶ θὰ κατασυνετρίβοντο εἰς λυγμοὺς ὅις ἀναγινώσκοντες τὰς φαντασίας τῶν μυθιστοριογράφων τερατώδη πολλάκις ἀποκυνάτα.

*
* *

Καὶ νῦν, πρὶν ἡ ἀκατάσχετον παρασύρη ἡμᾶς λίαν μακρὰν τὸ ῥεῦμα τῶν σκέψεων τούτων, κρατηθῶμεν ἀπὸ τῆς παροχθίου ἵτεας τὸν εὔκαμπτον κλῶνα καὶ γράψωμεν ἀνεύ ἀρτυμάτων τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἴστορικοῦ δραματίου ἥμαν. "Ω! πόσον ἀπατῶντας οἱ νομίζοντες ὅτι ἡ Φύσις δὲν φθάνει τὴν Φαντασίαν, ὅτι πᾶν τὸ ὑπὸ τῆς δευτέρας ἐπινοούμενον δὲν εἴναι δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ ἢ νὰ συμβῇ ἐν τῇ πρώτῃ! . . .

*
* *

‘Ωραία καὶ περιπαθής ὡς οὐρὶ τοῦ τουρκικοῦ Παραδείσου ἡτο ἡ Μαρία. Γλυκεῖα καὶ ἀκακος ὡς Χριστιανὴ τῶν ἀπο-

στολικῶν χρόνων καὶ νεαρὰ ὡς . . . κόρη εἰκοσαέτιας. Πρὸ ἔξι ἐτῶν διαφόρους, λέγεται, ὅτι προεκάλεσεν διδύος κ. Καλότυχος, ἵνα ἔξιλεωθῇ ἀπέναντι τῶν συγχωρικῶν του. Κατὰ πόσον τὸ ἐπέτυχε δὲν γνωρίζομεν, ἐμάθομεν δημοσίᾳ μετὰ θετικότητος, ὅτι δικαίως διέδωκε χαριεκάκως τὸ πάθημα τοῦ κύριος Ἀργύρης καὶ ἔκτοτε ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσι μειδιώντες κύριον Ἀργύρην ... Κακότυχον.

*
* *

“Αμα πατήσας τὸ ἔδαφος τῆς εὐδαιμονός ποτε καὶ πλουσίας πόλεως τοῦ Βύζαντος καὶ τῶν Σουλτάνων, ὀδηγήθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν τὴν Παρασκευὴν λίαν πρωτὶ εἰς τὸν ἔξω τῶν Τειχῶν τῆς Πόλεως ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ κοινῶς Μπαλουκῆ, καὶ τὴν Κυριακὴν εἰς Φανάριον, εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ μετὰ συγκινήσεως εἶδε τὴν κεκλεισμένην θύραν, ἔνθα ἐκρεμάσθη διπάτριας (Γρηγόριος δὲ Ε', † 10 Απριλίου 1821), περὶ τοῦ ὄποιου τοσάκις ἤκουσε νὰ γίνηται λόγος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος, καθ' ἀς συνεσπειροῦντο πάντες περὶ τὸ τουντούρι. καλῶς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν διὰ τὸν φόβον τῶν Τούρκων ἡξιώθη νὰ λάβῃ τὸ ἀντιδώρον ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χάνιον, ὅπου προσωρινῶς ἐφιλοξένει αὐτὸν εἰς τῶν συγγενῶν του.

*
* *

Τὴν ἐπιούσαν μετὰ βραχεῖαν ὑπόμνησιν τῶν δοθεισῶν συμβουλῶν τῶν διαφόρων συγγενῶν καὶ συμπολιτῶν εἰςήχθη εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ πρὸς μητρὸς θείου του Γεωργίου, καὶ ἀφ' ὧν ὡς τσιράκι (μαθητεύομενος) διῆλθε τὰ δύο-τρία ἔτη τῆς ἑστού ζωῆς, τῷ ἐπετράπη νὰ χειρίζηται τὸ ξυράφιον, καὶ βραδύτερον καὶ τὴν ὁδοντάργαν, ἦν ἐπιτυχῶς μετεχειρίζετο, ὡς